

jednom razgovarali, da Barbarigo i s Petrom i sa mnom ne samo što nije strog, već je dapače blag i prijazan.

— To znači, da Petar ne bi mogao dijeliti s agom mejdan, da nije knez kakav je?

— Držim, da ne bi!

— Oh, jadna li sam ti i nesretna! — zarida gorko Jelka i zdvojno zalomi rukama, dočim su joj se iz očiju prosula dva potočića suza. — Jadna li sam ti i nesretna ja sirota! Bože!... Ipak je to strašno! Užasno je to!... Zašto sam na svijetu, nemila sirota! Zašto me nije smrt pokosila netom sam Božje sunce ugledala!... Nesreća se je sa mnom rodila! Time, što sam na svijet došla, zadala sam smrt ubogoj majci našoj!... Sad ću, nesretnica, zadati smrt jedinomu bratu svomu!... Ivo moj, bježi!... Bježi, Ivo, od nesretne Jelke tvoje!... Bježi, Ivo moj, ... dobri, plemeniti Ivo!

Ni munja ne bi bila Ivu ošinula silnije od tih riječi. Pričinilo mu se kao da ga bijedna pamet ostavlja, jer nije shvaćao razloga takvim riječima svoje Jelke. On je držao, da Jelka ipak cilja na agin izazov, pa joj obujmi glavu, nasloni je na svoja prsa, pa će je tješiti:

— Dušo, Jelko, primiri se! Silno si uzrujana. Tvoja je mašta raspaljena, i ne možeš pravo da prosудиš stvari. Primiri se, a hladno razmisli što sam ti netom kazao. Osvjedočit ćeš se odmah, da tu po srijedi, nema, i ne može da bude ni sjenke kakve tvoje krivnje...

— Kriva sam, kriva sam, Ivo moj! — zarida opet djevojka. — Ja sam svemu kriva!

— Molim te, Jelko, što bi ti kriva bila, da te je Mehmet-aga upleo u svoju poruku! Ti si tomu kriva baš toliko, koliko sam i ja! Već sam ti razjasnio, a sad ti ponavljam, da nekoji tako običavaju, jer kada protivnika u živac ubodeš, neboj se, da će ti ni mejdana ni bilo česa odbiti! Eto zašto je, i samo za to je aga upleo tebe u svoju poruku. Ti znaš, koliko te Petar ljubi! On bi za te navalio na četu Turaka, kamo li se ne bi ogledao s Mehmet-agom! Umiri se, dušo, jer Petar može svaki čas da dođe, pa promisli, kako bi na njega djelovalo, da te nađe zaplakanu.

Ivo zamukne. Jelka, licem naslonjenim Ivi na prsima, samo je jecala i suze brisala, dočim joj je on gladio kosu i vrat. On bi joj rado bio još govorio, da je posvema osvjeđoči, da joj svaku sumnju rasprši, ali je bio toliko smeten i potresen da nije smagao riječi. Jelka se pomalo primirila,